DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 15 december 2009 *

I mål C-461/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 23 december 2005,

Europeiska kommissionen, företrädd av C. Cattabriga, G. Wilms, D. Triantafyllou och H. Støvlbæk, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Danmark, företrätt av J. Molde, J. Bering Liisberg och B. Weis Fogh, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: danska.

med stöd av

Republiken Grekland, företrädd av E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou och K. Boskovits, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Portugal, företrädd av C. Guerra Santos, L. Inez Fernandes och J. Gomes, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Finland, företrädd av E. Bygglin och A. Guimaraes-Purokoski, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits och C. Toader samt domarna C.W.A. Timmermans, A. Borg Barthet (referent), M. Ilešič, J. Malenovský och U. Lõhmus,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 november 2008,

och efter att den 10 februari 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Konungariket Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3) (nedan kallad förordning nr 1552/89), till och med den 31 maj 2000, och – från och med sistnämnda datum – enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1), genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att beräkna och betala in egna medel i samband med tullfri import av militär utrustning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till kommissionen.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

2 I artikel 2.1 i rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 185, s. 24) liksom i rådets beslut 94/728/EG, Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 293, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 192) föreskrivs följande:

”Följande inkomster skall utgöra egna medel som redovisas i gemenskapernas budget:

…

b) Tullar och andra avgifter enligt gemensamma tulltaxan som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land samt tullavgifter på varor som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

…”

3 I artikel 20 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad gemenskapens tullkodex) föreskrivs följande:

”1. Den tull som lagligen skall betalas om en tullskuld uppstår skall grundas på Europeiska gemenskapernas tulltaxa.

…

3. Europeiska gemenskapernas tulltaxa skall omfatta följande:

a) Kombinerade nomenklaturen.

…

c) De avgiftssatser och andra debiteringsgrunder som vanligen tillämpas på varor som omfattas av den kombinerade nomenklaturen beträffande

— tullar...

…

d) Bestämmelser om förmånstull enligt avtal som gemenskapen har slutit med vissa länder eller grupper av länder och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges.

e) Bestämmelser om förmånstull som antagits ensidigt av gemenskapen med hänsyn till vissa länder, grupper av länder eller territorier.

f) Autonoma undantagsbestämmelser som föreskriver en nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor.

g) Andra tulltaxebestämmelser som anges i annan gemenskapslagstiftning.

4 …”Artikel 217.1 i gemenskapens tullkodex har följande lydelse:

”Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).

…”

5 Såvitt avser regleringen av hur gemenskapernas egna medel ska ställas till kommissionens förfogande har Europeiska unionens råd antagit förordning nr 1552/89, som är tillämplig under den tidsperiod som är aktuell i förevarande mål till och med den 30 maj 2000. Från och med den 31 maj 2000 ersattes den av förordning nr 1150/2000, som kodifierar förordning nr 1552/89 utan att förändra dess innehåll.

6 I artikel 2 i förordning nr 1552/89 föreskrivs följande:

”1. Vid tillämpningen av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376/EEG, Euratom anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

1a. Fastställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna.

…”

7 Artikel 9.1 i nämnda förordning har följande lydelse:

”I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.

Detta konto skall vara avgiftsfritt.”

8 I artikel 10.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Efter avdrag på 10 % som kostnader för uppbörd enligt artikel 2.3 i beslut 88/376/EEG, Euratom skall de egna medel som avses i artikel 2.1 a och b i det beslutet krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställdes enligt artikel 2.

…”

9 Artikel 11 i förordning nr 1552/89 har följande lydelse:

”En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstaten skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig offentlig finansiering,

ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden.”

10 Artikel 22 i förordning nr 1150/2000 har följande lydelse:

”Förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 skall upphöra att gälla.

Hänvisningar till den förordningen skall tolkas som hänvisningar till den här förordningen och skall läsas enligt den jämförelsetabell som återfinns i bilagan, del A.”

11 Bortsett från att det i förordning nr 1552/89 hänvisas till beslut 88/376 och i förordning nr 1150/2000 till beslut nr 94/728, är artiklarna 2 och 9–11 i dessa förordningar identiska till innehållet.

12 Avdraget på 10 procent enligt artikel 10.1 i förordning nr 1150/2000 höjdes till 25 procent genom rådets beslut 2000/597/EG, Euratom av den 29 september 2000 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EGT L 253, s. 42).

13 Skäl 1 i nämnda beslut har följande lydelse:

”Vid sitt möte i Berlin den 24–25 mars 1999 kom Europeiska rådet bland annat fram till att systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel bör vara rättvist, öppet för insyn, kostnadseffektivt, enkelt och bygga på kriterier som bäst ger uttryck för varje medlemsstats förmåga att bidra.”

14 I skäl 5 i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning (EGT L 25, s. 1, rättelse EUT L 83, 2003, s. 75), som antogs med stöd av artikel 26 EG, anges följande:

”För att beakta skyddet av medlemsstaternas sekretess relaterad till uppgifter inom militär verksamhet är det nödvändigt att fastställa särskilda administrativa förfaranden för att tullbefrielse skall kunna beviljas. En deklaration från den behöriga myndigheten i den medlemsstat för vars styrkor vapnen eller den militära utrustningen är avsedd vilken också skulle kunna användas som en sådan tulldeklaration som krävs enligt tullkodexen, skulle utgöra en betryggande garanti för att dessa villkor uppfylls. Deklarationen bör ges i form av ett intyg. Det är lämpligt att specificera den form som sådana intyg måste ha och att även tillåta att databehandlingsteknik tillämpas för deklarationen.”

15 I artikel 1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”I denna förordning fastställs villkoren för autonomt upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning som importeras från tredje land av de myndigheter som ansvarar för det militära försvaret i medlemsstaterna, eller för dessa myndigheters räkning.”

16 Artikel 3.2 i förordningen har följande lydelse:

”Trots bestämmelserna i punkt 1 får intyget och de importerade varorna, av sekretesskäl relaterade till uppgifter inom militär verksamhet, överlämnas till andra myndigheter som utsetts för detta ändamål av den importerande medlemsstaten. I sådana fall skall den behöriga myndigheten som utfärdar intyget före den 31 januari och den 31 juli varje år överlämna en sammanfattande rapport om sådan import till tullmyndigheterna i sin medlemsstat. Rapporten skall avse sexmånadersperioden omedelbart före den månad då rapporten skall överlämnas. Den skall innehålla uppgift om antalet intyg och datum för utfärdande av dessa, datum för importen och det sammanlagda värdet och bruttovikten för de varor som importerats med intygen.”

17 Enligt artikel 8 i förordning nr 150/2003 ska förordningen tillämpas från och med den 1 januari 2003.

Det administrativa förfarandet

18 I en formell underrättelse av den 20 december 2001, vilken mottogs dagen därpå, gjorde kommissionen gällande att Konungariket Danmark hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att befria import av utrustning avsedd speciellt för militära ändamål från tull.

19 I en skrivelse av den 20 december 2001 anmodade kommissionen Konungariket Danmark att göra en beräkning av de icke uppburna beloppen per budgetår från och med budgetåret 1998 och att ställa nämnda belopp till kommissionens förfogande före den 31 mars 2002. Kommissionen uppmärksammade också de danska myndigheterna på att dröjsmålsränta skulle utgå från och med sistnämnda datum, med tillämpning av artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

20 Konungariket Danmark angav i sitt svar av den 27 mars 2002 att det inte uppbar importtullar på utrustning avsedd speciellt för militära ändamål. Staten hänvisade härvid till artikel 296 EG, enligt vilken medlemsstaterna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när de ska avgöra vilka åtgärder som är nödvändiga för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen.

21 Kommissionen upprepade sin inledande anmodan angående importerna av utrustning avsedd speciellt för militära ändamål i en skrivelse av den 24 mars 2003. Den avsåg dock bara importerna före den 1 januari 2003, eftersom förordning nr 150/2003 var tillämplig därefter.

22 I sitt svar av den 7 maj 2003 vidhöll Konungariket Danmark sin inställning.

23 Genom skrivelse av den 17 oktober 2003 skickade kommissionen ytterligare en formell underrättelse till Konungariket Danmark. I skrivelsen anmodades staten att göra de beräkningar som krävdes för att med avseende på åren 1998–2002 fastställa till vilket belopp de egna medel uppgick som inte hade betalats in till gemenskapen till följd av att utrustning avsedd speciellt för militärändamål hade importerats tullfritt. Konungariket Danmark anmodades även att ställa de egna medlen till kommissionens förfogande och betala förfallen dröjsmålsränta enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

24 I sitt svar av den 7 januari 2004 vidhöll Konungariket Danmark sin inställning, nämligen att staten enligt artikel 296.1 b EG hade rätt att befria import av militär utrustning från tull för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen.

25 Efter att ha tagit del av Konungariket Danmarks svar utfärdade kommissionen den 18 oktober 2004 ett motiverat yttrande, i vilket den anmodade Danmark att vidta

nödvändiga åtgärder för att följa yttrandet inom två månader från mottagandet av detsamma. Danmark inkom med sitt svar den 3 mars 2005 och upprepade och preciserade därvid de tidigare anförda synpunkterna.

26 Med beaktande av de svar som Konungariket Danmark hade lämnat väckte kommissionen förevarande talan, eftersom den ansåg att Danmark inte hade följt det motiverade yttrandet.

27 Genom beslut av den 5 maj 2006 tillät domstolens ordförande Republiken Grekland, Republiken Portugal och Republiken Finland att intervenera till stöd för Konungariket Danmarks yrkanden.

Talan

Parternas argument

28 Kommissionen har gjort gällande att Konungariket Danmark inte kan åberopa artikel 296 EG som stöd för att inte betala tullarna, eftersom tulluppbörden inte äventyrar Danmarks väsentliga säkerhetsintressen.

29 Bestämmelser om avvikelser eller undantag, såsom artikel 296 EG, ska tolkas restriktivt. Konungariket Danmark, som har gjort gällande att artikeln ska tillämpas, måste enligt kommissionen sålunda styrka att samtliga villkor i artikeln är uppfyllda när medlemsstaten avser att avvika från artikel 20 i gemenskapens tullkodex, där den allmänna principen om uppbörd av tull återfinns, såsom den fastställts i artikel 26 EG.

30 Inte heller är den omständigheten att en vara finns upptagen på den lista över varor på vilka bestämmelserna i artikel 296.1 b EG ska tillämpas, vilken fastställdes genom rådets beslut 255/58 av den 15 april 1958, i sig tillräcklig för att nämnda bestämmelse ska kunna tillämpas, då det krävs att dess samtliga villkor är uppfyllda.

31 Konungariket Danmark måste följaktligen lägga fram konkret och utförlig bevisning för att uppbörden av de i målet omtvistade importtullarna skulle äventyra medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen.

32 Kommissionen har även påpekat att Konungariket Danmark inte har informerat kommissionen om storleken på det tullbelopp som kommissionen anser att staten är skyldig att betala. Dessa uppgifter är emellertid en förutsättning för att kommissionen ska kunna kontrollera att nödvändighetsrekvisitet i artikel 296.1 b EG är uppfyllt. Konungariket Danmark har inte heller angett på vilket sätt det anser att dess situation skiljer sig från den som medlemsstater som har uppburit tullar av det aktuella slaget befinner sig i.

33 Kommissionen har också anfört att förordning nr 150/2003 är tillämplig från och med den 1 januari 2003. Under diskussionerna i samband med att förordningen antogs förklarade kommissionen att den var tvungen att uppbära de aktuella tullarna i efterhand. Konungariket Danmark kan således inte hävda några berättigade förväntningar till följd av att förordningen antogs. Denna antogs dessutom med stöd av artikel 26 EG och inte med stöd av artikel 296 EG.

34 Vad gäller skyldigheten att iaktta militär sekretess i artikel 296.1 a EG, som också har åberopats av Konungariket Danmark, anser kommissionen att detta argument har sin grund i att medlemsstaten har blandat samman led a i artikel 296.1 EG, enligt vilken medlemsstaterna får underlåta att lämna information som strider mot deras väsentliga säkerhetsintressen, och led b i samma artikel, enligt vilken medlemsstaterna under vissa omständigheter får vidta åtgärder som de anser är nödvändiga för att skydda nämnda intressen.

35 Bestämmelserna om upphävande av tullar på försvarsområdet som inrättades genom förordning nr 150/2003 visar enligt kommissionen att det är möjligt att inrätta särskilda förfaranden för tullbehandling av militär utrustning, med eller utan betalning av tullar. Frågan om tullförfaranden för militär utrustning skiljer sig följaktligen från frågan om betalning av tullar. Konungariket Danmark skulle dessutom, i överensstämmelse med gemenskapens tullkodex, kunna organisera tulluppbörden på ett sätt som innebar att sekretess för uppgifter relaterade till import av militär utrustning garanterades, genom att vissa tullkontor tilldelades särskilda befogenheter på det området.

36 Kommissionen har i det avseendet betonat att Konungariket Danmarks underlåtenhet att uppbära de aktuella tullarna medför en orättvis fördelning av medlemsstaternas bidrag till gemenskapsbudgeten. Följden blir nämligen en minskning av gemenskapens traditionella egna medel som bara kan kompenseras genom en ökning av de så kallade BNI-medlen (medel grundade på bruttonationalinkomsten), som fördelas mellan samtliga medlemsstater.

37 Konungariket Danmark anser å sin sida att medlemsstaterna enligt artikel 296.1 b EG har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med avseende på åtgärder som de vidtar för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen och som avser varor på vilka artikel 296.1 b EG är tillämplig. Denna bestämmelse gör det sålunda möjligt för medlemsstaterna att avvika från artikel 26 EG och gemenskapens tullkodex vid import av utrustning som uteslutande är avsedd för militära ändamål, när syftet med nämnda import är att skydda den berörda medlemsstatens väsentliga säkerhetsintressen, med beaktande av statens specifika situation.

38 Konungariket Danmark anser vidare att den omständigheten att förordning nr 150/2003 antogs bekräftar behovet av att respektera medlemsstaternas säkerhetsintressen. Förordningen innebar inte någon ändring av då gällande rätt, utan utgjorde en precisering av ett befintligt rättsläge.

39 Innan förordning nr 150/2003 trädde i kraft fanns det inte någon gemenskapsbestämmelse som gjorde det möjligt för en medlemsstat att vid behov vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen vid import av militär utrustning. Detta förhållande medförde att Konungariket Danmark antog att dess intressen före denna tidpunkt skyddades av artikel 296 EG, ett antagande som grundade sig på såväl artikelns ordalydelse som dess syfte. Konungariket Danmark ansåg följaktligen att det inte hade något annat val än att på nationell nivå, med stöd av nämnda artikel, föreskriva tullfrihet vid import av militär utrustning.

40 Uppbörd av tullar vid import av militär utrustning kan äventyra Konungariket Danmarks väsentliga säkerhetsintressen. För det första hänger uppgiften att bevara en medlemsstats säkerhetsintressen intimt samman med uppgiften att upprätthålla dess försvarsförmåga, eftersom inköp av militär utrustning förbättrar försvarsförmågan. För det andra har en stat en begränsad försvarsbudget, och uppbörd av tullar på import av militär utrustning medför en motsvarande fördyring av importen och försämrar medlemsstatens möjligheter att köpa in utrustningen.

41 Enligt Konungariket Danmark framgår det klart av skäl 2 i förordning nr 150/2003 och av presentationen av förslaget till denna förordning att kommissionen har medgett att det finns ett samband mellan uppbörden av tullar vid import av militär utrustning och medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen. Danmark anser därför att kommissionen inte kan kräva att medlemsstaterna förebringar ytterligare bevisning om att uppbörden av sådana tullar äventyrar deras väsentliga säkerhetsintressen.

42 Konungariket Danmark har anfört att det inte kunde tillämpa gemenskapens tullförfarande vid de omtvistade importerna av militär utrustning utan att riskera att uppgifter som är avgörande för dess nationella säkerhet, närmare bestämt bland annat den importerade utrustningens art, dess sammansättning och dess användningsmöjligheter, blev kända inom gemenskapen. Skyldigheten att iaktta viss sekretess på området hindrade av denna anledning Konungariket Danmark från att lämna den aktuella informationen till kommissionen. Om Danmark ensidigt hade åsidosatt denna

skyldighet skulle staten ha äventyrat en fortsättning på det samarbete och de handelsrelationer som den har med vissa tredjeländer på det militära området.

43 De sekretessåtgärder som föreskrivs i gemenskapens tullkodex är inte tillräckliga för att tillfredsställa de krav i fråga om säkerhet och sekretess som en medlemsstat har rätt att ställa när det är fråga om uppgifter som rör dess nationella säkerhet. En medlemsstat kan därför avstå från att betala in tullar vid import av militär utrustning utan att för den skull åsidosätta sina gemenskapsrättsliga skyldigheter.

44 Konungariket Danmark anser även att medlemsstaterna kan välja att inrätta särskilda tullförfaranden vid tullfri import av militär utrustning som enbart syftar till att säkerställa att den aktuella utrustningen verkligen är av militär natur och inte till att vare sig fastställa hur varorna ska klassificeras i tullhänseende eller fastställa tullsatsen i syfte att beräkna ett tullbelopp vid varje import från tredjeland. Den omständigheten att det när förordning nr 150/2003 utarbetades var nödvändigt att fastställa en rättslig grund för att införa bestämmelser om ett sådant särskilt förfarande i förordningen innebär att en sådan möjlighet saknades enligt gemenskapens tullkodex.

45 Den omständigheten att en medlemsstat har föreskrivit tullbefrielse vid import av militär utrustning på grundval av artikel 296 EG innebär inte nödvändigtvis att den har åsidosatt principen om solidaritet inom gemenskapen och principen om en sund ekonomisk förvaltning.

46 Konungariket Danmark anser slutligen att den omständigheten att kommissionen redan år 1988 lade fram ett förslag till rådets förordning (EEG) om tillfälligt upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning (EGT C 265, s. 9) talar både för att kommissionen inte var negativt inställd till en lösning i form av tullbefrielse och för att den genom sitt förslag inte gjorde något annat än att precisera då gällande rätt.

47 I övrigt har Konungariket Danmark påpekat att inga nya förhandlingar på området inleddes innan förordning nr 150/2003 antogs och att kommissionen avstod från att fullfölja de fördragsbrottsförfaranden som den hade inlett mot Danmark under åren 1984 och 1985 till följd av att Danmark inte hade uppburit tullar på utrustning med både civil och militär användning, dock utan att därvid inleda något fördragsbrottsförfarande i anledning av import av utrustning avsedd speciellt för militära ändamål. De danska myndigheterna hade således all rätt att anta att dessa båda omständigheter innebar att kommissionen hade godtagit befrielse från tull på detta område.

Domstolens bedömning

48 I gemenskapens tullkodex föreskrivs uppbörd av importtullar på varor avsedda för militära ändamål, såsom de nu aktuella, som härrör från tredjeland. Inte i någon av gemenskapens tullbestämmelser föreskrivs det någon särskild befrielse från importtullar på denna typ av varor såvitt avser tiden för de omtvistade importerna, närmare bestämt perioden den 1 januari 1998–31 december 2002. Det fanns följaktligen inte heller någon uttrycklig befrielse från skyldigheten att betala in förfallna tullskulder och eventuell dröjsmålsränta till de behöriga myndigheterna för denna period.

49 Av den omständigheten att förordning nr 150/2003 antogs, i vilken det föreskrivs att importtullar på vissa vapen och militär utrustning är upphävda från och med den 1 januari 2003, följer dessutom att gemenskapslagstiftaren har utgått från att det fanns en skyldighet att betala sådana tullar före nämnda tidpunkt.

50 Konungariket Danmark har inte vid något tillfälle förnekat att de omtvistade importerna genomfördes under den aktuella tidsperioden. Medlemsstaten har begränsat sig till att bestrida att gemenskapen har rätt till nämnda egna medel med hänvisning till att skyldigheten att betala tull på militär utrustning som importeras från tredjeland skulle medföra allvarlig skada för dess väsentliga säkerhetsintressen, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 296 EG.

51 Det följer av domstolens fasta rättspraxis att den omständigheten att det ankommer på medlemsstaterna att besluta om lämpliga åtgärder för att säkerställa inre och yttre säkerhet inte innebär att sådana åtgärder helt faller utanför gemenskapsrätten (se dom av den 26 oktober 1999 i mål C-273/97, Sirdar, REG 1999, s. I-7403, punkt 15, och av den 11 januari 2000 i mål C-285/98, Kreil, REG 2000, s. I-69, punkt 15). Såsom domstolen redan har konstaterat föreskrivs uttryckliga undantag i fördraget som är tillämpliga på situationer som kan äventyra den allmänna säkerheten enbart i artiklarna 30 EG, 39 EG, 46 EG, 58 EG, 64 EG, 296 EG och 297 EG, som avser exceptionella och väl avgränsade fall. Härav kan man inte sluta sig till att det finns ett generellt förbehåll i fördraget som innebär att alla åtgärder som vidtas med hänvisning till allmän säkerhet faller utanför gemenskapsrättens tillämpningsområde. Om man godtog att det fanns ett sådant förbehåll, vid sidan av de specifika villkoren i fördragets bestämmelser, skulle gemenskapsrättens tvingande karaktär och dess enhetliga tillämpning riskera att undergrävas (se dom av den 11 mars 2003 i mål C-186/01, Dory, REG 2003, s. I-2479, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

52 Dessutom ska undantagen i artiklarna 296 EG och 297 EG tolkas restriktivt, i överensstämmelse med vad som framgår av fast rättspraxis beträffande undantag från de grundläggande friheterna (se, bland annat, dom av den 31 januari 2006 i mål C-503/03, kommissionen mot Spanien, REG 2006, s. I-1097, punkt 45, av den 18 juli 2007 i mål C-490/04, kommissionen mot Tyskland, REG 2007, s. I-6095, punkt 86, och av den 11 september 2008 i mål C-141/07, kommissionen mot Tyskland, REG 2008, s. I-6935, punkt 50).

53 I artikel 296 EG hänvisas det visserligen till åtgärder som en medlemsstat anser är nödvändiga för att den ska kunna skydda sina väsentliga säkerhetsintressen och information vars avslöjande den anser strider mot dess väsentliga säkerhetsintressen. Denna artikel kan emellertid inte tolkas på så sätt, att den ger medlemsstaterna en rätt att göra undantag från fördragets bestämmelser redan genom att åberopa nämnda intressen.

54 På området för mervärdesskatt slog domstolen dessutom fast, i dom av den 16 september 1999 i mål C-414/97, kommissionen mot Spanien (REG 1999, s. I-5585), att Konungariket Spanien hade gjort sig skyldigt till fördragsbrott med hänvisning till att medlemsstaten inte hade styrkt att det i den spanska lagstiftningen föreskrivna undantaget från mervärdesskatteplikt för import och förvärv av vapen,

ammunition och materiel endast för militärt bruk var motiverat med stöd av artikel 296.1 b EG med hänsyn till behovet av att skydda Konungariket Spaniens väsentliga säkerhetsintressen.

55 Det är följaktligen den medlemsstat som stöder sig på artikel 296 EG som ska styrka att undantaget enligt denna artikel är nödvändigt för att den ska kunna skydda sina väsentliga säkerhetsintressen.

56 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan en medlemsstat inte med framgång åberopa fördyringen av militär utrustning till följd av tillämpningen av tullar på import av sådan utrustning från tredjeland som ett skäl för att undgå sina skyldigheter vad gäller solidarisk finansiering av gemenskapsbudgeten, till nackdel för andra medlemsstater som uppbär och betalar sådana importtullar.

57 Domstolen övergår nu till att pröva argumentet att gemenskapens tullförfaranden inte kan garantera Konungariket Danmarks säkerhet, med hänsyn till de krav på sekretess som finns intagna i avtalen med exportländerna. Som kommissionen har anfört är det gemenskapstjänstemän och nationella tjänstemän som tillämpar gemenskapens tullagstiftning. Den skyldighet som dessa i förekommande fall har att hemlighålla känsliga uppgifter medför ett skydd för medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen.

58 Den grad av precision som ska iakttas i samband med de deklarationer som medlemsstaterna ska fylla i och med jämna mellanrum skicka in till kommissionen är inte heller så hög att den leder till skada för medlemsstaternas intressen i fråga om säkerhet och sekretess.

59 I överensstämmelse med artikel 10 EG, som rör medlemsstaternas skyldighet att underlätta fullgörandet av kommissionens uppdrag att övervaka att fördraget följs, är medlemsstaterna under dessa omständigheter skyldiga att till kommissionen överlämna de handlingar som är nödvändiga för att den ska kunna kontrollera att överföringarna av gemenskapens egna medel sker på ett rättsenligt sätt. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 168 i sitt förslag till avgörande hindrar en sådan skyldighet emellertid inte medlemsstaterna från att i undantagsfall besluta att med stöd av artikel 296 EG begränsa de uppgifter som lämnas till kommissionen till vissa delar av en handling eller att inte alls lämna ut uppgifterna.

60 Med hänsyn till det ovan anförda finner domstolen att Konungariket Danmark inte har styrkt att de villkor som är nödvändiga för att artikel 296 EG ska kunna tillämpas är uppfyllda.

61 Av det ovan anförda följer att Konungariket Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1552/89 till och med den 31 maj 2000 och – från och med sistnämnda datum – enligt artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1150/2000 genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att beräkna och till kommissionen betala in egna medel i samband med tullfri import av militär utrustning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till kommissionen.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Danmark ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Danmark har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

63 Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna ska Republiken Grekland, Republiken Portugal och Republiken Finland, vilka har intervenerat i målet, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Konungariket Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996, till och med den 31 maj 2000, och – från och med sistnämnda datum – enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att beräkna och till Europeiska gemenskapernas kommission betala in egna medel i samband med tullfri import av militär utrustning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till Europeiska gemenskapernas kommission.

2) Konungariket Danmark ska ersätta rättegångskostnaderna.

3) Republiken Grekland, Republiken Portugal och Republiken Finland ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter